

UZAYLI TEMALI
EĞLENCİLİ AKTİVİTELER
KİTABIN SONUNDA

UZAYLILARIN
BEYİNİMİZİ
yemeye
Geldiği

BU

**KIKIR KIKIR GÜLDÜREN
MUHTEŞEM BİR MACERA!**

TOM MCLAUGHLIN

iyi ki kitaplarım var...

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2021

UZAYLILARIN yemeye BEYNİMİZİ Geldiği GÜN

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü Tülay Öncü
Editör Hande Nur Güner
Kapak Uygulama Sefer Koçan
Tasarım Uygulama Nur Kayaalp

1. Baskı Nisan 2021
Uluslararası Seri No ISBN: 978-605-08-3828-2

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta timascocuk@timas.com.tr

Baskı ve Cilt Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No 45099
Adres Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 8
Davutpaşa / İstanbul
Tel (0212) 501 97 57

TİMAŞ YAYINLARI / 5229
GÜLDÜREN KİTAPLAR / 1
Raf: 6 - 10 Yaş Öykü - Hikâye

KÜLTÜR BAKANLIđI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2020 Walker Books tarafından "The Day the Aliens Nearly Ate Our Brains" orijinal adıyla yayımlanan bu kitabın Türkçe hakları Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

UZAYLILARIN
BEYNİMİZİ
yemeye
Geldiği

GÜN

Tom McLaughlin

Adım Tom. İllüstrasyonlarla (illüstrasyon, resim çizmenin havalı adıdır) dolu bu kitabın yazarıyım. Size biraz kendimden bahsetmek istiyorum. Eskiden bir gazetede karikatür çiziyordum. İşim, başbakanların ve başkanların karikatürlerini yapmaktı. Daha sonra kendi kitaplarımı yazıp resimlemeye başladım. Futbolu, ekşi şekerleri, kahkaha atmaya, sosisleri, pencereden dışarı bakmayı ve kitap yazmayı seviyorum. Şapşal bir çocuklarım, üç eşim ve güzel bir köpeğim var... Ayy bir dakika, bir dakika... Şapşal bir köpeğim, üç çocuğum ve güzel bir eşim var demek istedim.

Yazar hakkında daha fazla bilgi için bkz.
<https://tommclaughlin.co.uk/>

İSİMLERİN TÜRKÇE OKUNUŞLARI

Freddy: Firedi

Sal: Sel

Alan: Elin

Brian: Bırayn

Clive West: Kılavv West

McGill: MeKgil

Hilda: Hilda

Jim: Cim

Frances Jones: Fıranses Conz

Vladimir: Vladimir

Marc: Mark

Julian: Cülyın

Bernard: Bernırd

Bana mükemmel kahveler yapan harika
eşim Elle x'e

– Biraz sola... Şimdi biraz sağa... Tamam, oldu sayılır... İşte oldu! İnsanlık için küçük, komşunun televizyonundan gelen sinyali kullanıp gizlice

BÜYÜKLER GÜREŞ ŞAMPİYONASINI

seyretmek için kocaman bir adım, diye bağırdı Freddy neşeyle.

– Kemikkıran Bill ve Kanasusamış Derek arasındaki karşılaşmayı seyredebileceğiz artık.

– Evet *sen* seyredabiliyorsun ama *ben* buradan hiçbir şey göremiyorum.

Freddy'nin en yakın arkadaşı Sal, elinde gümüş renkli bir koniyle ve kafasında bir süzgeçle sandalyenin üzerinde dengede durmaya çalışıyordu.

– Söyledim ya, birimizin uydu antenini komşunun antenine doğru tutması gerekiyor. Karşılaşmayı seyretmenin tek yolu bu. Taş-kâğıt-makas oynadık ve sen kaybettin, sızlanmayı kes artık.

– Bu şey uydu anteni falan değil, ameliyat olduktan sonra köpeğine taktıkları boyunluğu folyoyla kapladık, diye karşı çıktı Sal.

İki arkadaş, kederli bir şekilde içini çektikten sonra uyumaya devam eden köpeğe baktı.

– Sakin ol, ilk bir saat sen tutarsın anteni, sonra da ben.

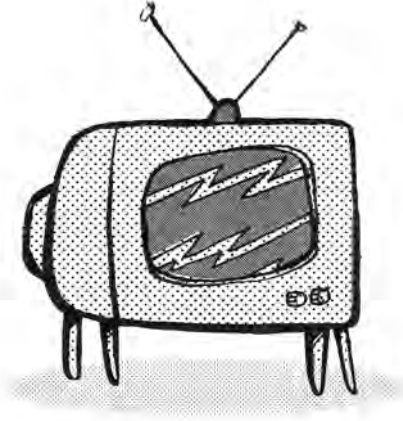
- NE YANI, BİR
SAAT BOYUNCA
KIMILDAMADAN BURADA MI
DURACAĞIM BEN?!

diye bağırdı Sal. Sol tarafımı hissetmiyorum şu anda!

– Kusura bakma da onu da ben hissedecek değilim herhâlde, dedi Freddy irkilerek.

– Hayır ya, bacağı uyuştu ve karıncalanıyor demek istiyorum. Berbat bir his ama bir yandan da tuhaf bir şekilde hoşuma gidiyor.

– Biraz daha sola, dedi Freddy, gelip giden sinyal yüzünden cızırtılar çıkaran televizyona bakıp elini sallayarak.

– Bence bu hiç iyi bir fikir değil, diye sızlandı Sal.

Freddy ekrana bakarak sordu.

– Nedenmiş o?

Sal yere düşerken, başındaki süzgeç de Freddy'nin ayaklarının dibine yuvarlandı ve oda zangır zangır sallandı.

– İşte bu yüzden, dedi Sal kafasını ovuşturarak.

– Ayy, diyerek iç çekti Freddy, bu kaç?

Sal gözlerini kıstı.

– Dört elin var şu an, hangisine bakmam gerekiyor?

– Hmm, biraz otursan iyi olacak galiba, dedi Freddy arkadaşının hâline acıyarak, zaten kötü bir fikirdi.

Freddy ve Sal'in birlikte giriştikleri ilk aptalca iş bu değildi. Bir keresinde uçan terlik icat etmeye çalışmışlardı. Freddy'nin odasının tavanındaki yanık izleri hâlâ duruyordu. Bir defasında da çamaşır makinesinin içine tel döşeyip onu kocaman bir pamuk şeker makinesine dönüştürmüşlerdi. Sonrasında Freddy'nin babasının çamaşırları parlak pembeye boyanmıştı. Ama on bir yaşında olmak tam olarak da böyle bir şeydir zaten. Yani sık sık başını derde sokarsın, arkadaşını bir uydu antenine falan çevirirsin.

– Güreş karşılaşmasını seyredemeyeceğiz galiba...
Offf ben çooook sıkıldım.
Şimdi ne yapacağız,
diye sordu Freddy
oflayıp puflayarak.

– Aslında yapabileceğimiz bir şey var, dedi Sal sakince.

– Hayır, diye atıldı Freddy, sakın söyleme!

– Japon balığını yeniden konuşturmayı deneyelim mi, dedi Sal sanki çok sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi.

– Bunu söylediğine inanamıyorum... Sana son kez söylüyorum Sal, balıklar konuşamaz!

– Sen orada değildin ki! Duymadın...

– ONU HIÇ KİMSE DUYMADI.
ÇÜNKÜ O BİR BA-LIK!!!

Birkaç hafta önce yine böyle sıkıcı bir günde Sal, Freddy'nin balığı Perkins'i, hipnoz etmeye kalkışmıştı çünkü bunu yaparak onu konuşturabileceğine inanıyordu. Freddy, atıştıracakları bir şeyler almak için aşağı indiğinde Sal, Perkins'in "muz" dediğini iddia etmişti.

– Ne yapayım, aklıma yapacak başka bir şey gelmiyor işte, dedi Sal ve yatağın ucuna oturup tavana bakmaya başladı.

Freddy'nin odası, ıvır zıvır eşyalarla ve ufak tefek aletlerle, gezegenlerin ve roketlerin posterleriyle doluydu. Freddy hayal kurmayı seven biriydi. İnsanlar sürekli iki arkadaşın aklının havada olduğunu söylediklerinde İyi de *ne var ki bunda?* diye düşünürdü Freddy. *En azından yukarılarda, yani yıldızlarda olup bitenler daha ilginç. Orası yeryüzü gibi sıkıcı değil.* İki arkadaşın yaşadığı krem rengi evlerle dolu küçük kasaba, her şeyin ve herkesin enerjisini tüketiyor gibiydi.

Tam o sırada, biri kapıdan içeriye kafasını uzattı. Gelen Freddy'nin annesiydi.

– Buradan bir gürültü mü geldi az önce, diye sordu annesi ve şüphe dolu gözlerle ikisini süzdü.

– Ee... Hayır anne.

– Emin misiniz, diyerek sinyali gidip gelen, cızırdayan televizyona baktı annesi.

– Saçlarınız çok güzel olmuş. Yeni mi yaptırdınız, dedi Sal araya girerek.

– Aa evet, Sal. Fark etmen ne hoş, diyerek gülümsedi Freddy'nin annesi.

– Ben de saçlarımı böyle yaptırabilirim, dedi Sal yüzünde büyük bir gülümsemeyle.

– Platin sarısı saçların üzerine gölge attırmanın sana yakışacağını pek sanmıyorum, Sal. Yine de teşekkürler. Neyse, ben de babanla bahçe malzemeleri satan markete gideceğimizi söylemeye gelmiştim. Geç döneriz biz. Kendi başınıza idare edebilirsiniz, değil mi?

– Evet anne, dedi Freddy kafasını sallayarak. Annesi kapıyı kapatıp merdivenlerden aşağı indi.

– Neredeyse yakalanacaktık, diyerek derin bir nefes aldı Freddy.

– Şu eski ‘saçın çok güzel’ numarası her zaman işe yarıyor.

– Off, artık dayanamıyorum! Burası çok sıkıcı, diyerek pencereden dışarı baktı Freddy, burada hiç heyecan verici bir şey olmuyor.

– Wolverhampton’daki şu korkunç fırtınayı unuttun mu yoksa?

– 1983 yılında yağan şu yağmurdan mı bahsediyorsun? Hadi ama, anneannem de hâlâ ondan bahsedip duruyor. Şu televizyonu kapatır mısın artık? Cızırtısı beni gıcık ediyor.

Sal, cızırdayıp sesler çıkardıktan sonra ekranında görüntüler beliren televizyona baktı.

– Komşudan gelen sinyali almaya başladı galiba.

– MERHABA DÜNYALILAR!

Freddy Sal'e baktı.

– Ne dedin?

– Ne? Ben de sen konuştun sanmıştım.

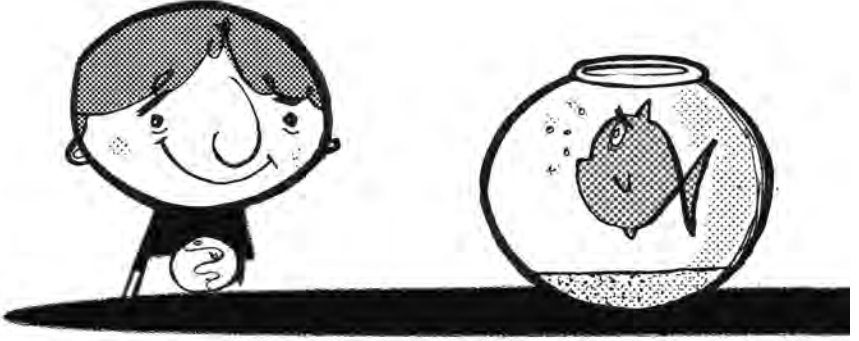
– MERHABA DÜNYALILAR DEDİM.
LÜTFEN SİZDEN BEKLEDİĞİM ŞEKİLDE
CEVAPLAMA VERİN VE O CEVAPLAMAYI
BANA HEMEN ŞİMDİ VERİN BAKALIM!

Tuhaf cümleler kuran biriydi. Onların dilini konuşuyormuş gibiydi ama aslında pek de düzgün konuşamıyordu.

İki arkadaş birbirine baktı.

– Vay canınaa! Perkins konuşuyor! Bizimle iletişim kurmaya çalışıyor Freddy!

Sal balığın yanına koşup yüzünü akvaryuma iyice yaklaştırdı.

– MERHABA PERKINS, BEN SAL. HADI KONUŞ BENİMLE, AKILLI BALIK.

– Ee... Sal, diye fısıldadı Freddy.

– BANA SUYUN ALTINDA OLMANIN NASIL BİR ŞEY OLDUĞUNU ANLATIRMISIN? ORADA NASIL HAPŞIRIYORSUN? KENDİ ÇİŞİNİN İÇİNDE YÜZMEK HOŞUNA GİDİYOR MU, dedi Sal. Sanki okula yeni gelmiş yabancı bir öğrenciyle konuşuyormuş gibi balıkla sesini yükselterek konuşuyordu.

– Sal, dedi Freddy biraz daha yüksek sesle.

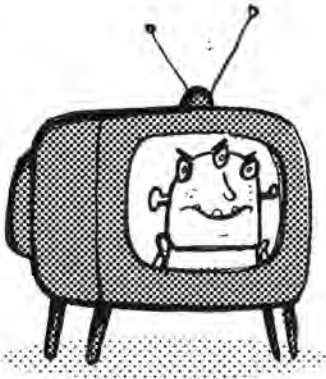
– SÖYLESENE, SIRILSIKLAM OLMAKTAN SIKILIYOR MUSUN HİÇ?

- SAL! BİZİMLE KONUŞAN KİŞİ
AKVARYUMDAKİ BALIK DEĞİL!

- Nereden biliyorsun, dedi Sal somurarak.

Freddy parmağını televizyona doğru uzatıp
bağırdı.

ÇÜNKÜ TELEVİZYONDA BİR
UZAYLI VAR!

- ARKADAŞIN DÜŞÜNÇESİNDE
HAKLI. BEN TINGİRTİ GEZEĞENİNDEN
ALAN. BURAYA BU AKŞAM SAAT 10'A
KADAR VAKTİNİZ OLDUĞUNU DEMEK
İÇİN GELDİM. BU GECE DÜNYANIN SONU
GELDİĞİNDE HEPİNİZİ ÖLENE KADAR
ÖLDÜRECEĞİM. TİK TAK... TİK TAK.